

Použití letecké armády v prvním hromadném úderu

Podplukovník Otakar Vlach

Jedním z rozhodujících období příští možné války bude bezpochyby její počáteční období. Při stávajících možnostech jaderných raketových zbraní zvláště výrazně vyniká otázka prvního úderu, od kterého se očekávají takové rozhodné výsledky, které ovlivní zásadní měrou celý další průběh nejen počátečního období války, ale války vůbec. Zcela reálná je i možnost vyřadit prvním úderem celé státy a jejich armády a splnit tak v několika hodinách velké operační nebo i strategické cíle.

Z těchto důvodů se otázce plánování a organizace prvního hromadného úderu věnuje mimořádná pozornost, a to zvláště u těch druhů zbraní, které se na něm podílejí hlavní měrou.

Hlavní role v prvním hromadném úderu připadá bezpochyby raketovým vojskům, letectvu a dělostřelectvu, zvláště pak raketám operačního a strategického doletu a dálkovému letectvu, které jako prostředek HV budou plnit rozhodující úkoly. Prostředky frontů tedy i letecké armády se zúčastní prvního hromadného úderu podle zámyslu HV a rozhodnutí velitele frontu. Vzhledem k tomu, že kolem této složité problematiky se zpravidla při cvičeních vyskytuje mnoho názorů, chci ve svém příspěvku poukázat nejen na některé závěry, ale i diskusní otázky použití letecké armády v této rozhodující fázi počátečního období války.

Úloha letecké armády v prvním hromadném úderu

Letecká armáda vzhledem k svým bojovým možnostem i charakteristickým vlastnostem plní v rámci prvního úderu důležitou úlohu. Vynikají zde především takové vlastnosti letectva, jako je možnost neomezeného působení nad územím protivníka, schopnost zjišťovat cíle a ničit je na základě bezprostředního pozorování cíle nebo objektu a jeho chování a vysoká manévrovací schopnost, která dovoluje přenášet úsilí na libovolné směry a proti libovolným cílům. Tyto vlastnosti letectva je třeba mít vždy při stanovení úkolů letecké armádě na paměti a nepokládat je pouze za prostředek, který doplňuje úderu raket.

Úloha letecké armády v prvním hromadném úderu bude ovlivněna především:

- zámyslem použití prostředků hlavního velení v daném prostoru;
- možnostmi jaderných raketových prostředků a dělostřelectva frontu a jejich množstvím;
- složením a možnostmi letecké armády;
- situací protivníka.

S přihlédnutím ke všem těmto okolnostem může se letecká armáda zúčastnit prvního hromadného úderu spolu s prostředky hlavního velení a frontu nebo může zabezpečovat prostředky hlavního velení, a to zejména dálkové letectvo.

V obou těchto případech však půjde o vysoce aktivní činnost a rozdíl bude spočívat pouze ve výběru cílů a časovém vymezení.

Takový případ, kdy by se s leteckou armádou v prvním hromadném úderu nepočítalo se zdůvodněním zabezpečit silnou leteckou podporu pozemních vojsk po prvním úderu jen prostředky HV a raket frontu, nutno považovat za zcela výjimečný. Význačná úloha letecké armády v prvním hromadném úderu je zdůvodněna také tím, že bude jednak nedostatek zpráv o cílech vojsk protivníka a že letectvo svou průzkumnou činností bude muset řadu cílů upřesnit a ověřit i pro provedení úderů raketovými prostředky frontu a armád tak, že některé nově zjištěné a vážné cíle, jako zbraně hromadného ničení a prostředky pro jejich navedení bude muset zjistit a ihned ničit.

Úkoly letecké armády v prvním hromadném úderu

Hlavní úkoly letecké armády v prvním hromadném úderu jsou:

a) **Vyhledávání a ničení zbraní hromadného ničení nepřítele a jejich prostředků navedení.** Tento úkol je třeba považovat za hlavní a prvořadý zvláště proto, že jde o hlavní prostředky, na jejichž zničení, popřípadě umlčení bude záviset:

- výsledek vlastního prvního hromadného úderu;
- možnosti nepřítele při jeho prvním úderu;
- možnosti nepřítele i vlastních vojsk v dalším průběhu počátečního období, zejména prvních operací.

Pro frontové letectvo vystupuje úkol ničení zbraní hromadného ničení do popředí především proto, že letectvo je jediný prostředek, který je schopen tyto prostředky zvláště pak taktického a operačně taktického dosahu, o jejichž rozmístění nebude dostatek zpráv, vyhledávat a ihned ničit.

Svým úsilím ani možnostmi však letectvo nestačí na splnění tohoto úkolu v plném rozsahu, a proto ty zbraně hromadného ničení, jejichž poloha bude jednak včas známa, nebo se dá včas zjistit, musí ničit raketová vojska a dělostřelectvo. Zcela zvláštního významu proto nabývá další úkol letectva v prvním hromadném úderu, tj.:

b) **vzdušný průzkum nových cílů** nejen ve prospěch letectva, ale hlavně raketových prostředků a dělostřelectva nebo doplňkový průzkum a ověření dříve zjištěných cílů.

Důležitost vzdušného průzkumu vystupuje do popředí především proto, že situace nepřítele bude nejasná, nepřítel bude měnit sestavu, bude mít vyvedena nebo bude vyvádět vojska do rozptylových prostorů, záložních prostorů a bojových sestav. Zvláště rozmístění rozhodujících cílů, které bude nutno v prvním hromadném úderu ničit, bude pečlivě maskovat a klamnou činností vytvářet předpoklady pro úder „do prázdna“. Nedostatek cílů při prvním hromadném úderu může být mnohdy typický. Přitom však čekat s prvním úderem až do doby upřesnění všech cílů by jistě bylo neodpustitelnou chybou. Proto ihned se zahájením nepřátelství vždy s prvním odpálením raket musí být veden intenzivní vzdušný průzkum k objevení a upřesnění dalších cílů;

c) k tomu, aby mohly být splněny shora uvedené hlavní úkoly letectva, bude třeba především zabezpečit volnost jednání vlastního letectva nad územím nepřítele. To předpokládá **zničení a umlčení nepřátelské PVO**, která dnes představuje velkou sílu v důsledku zavedení protiletadlových řízených střel typu SAM-

-A-18 HAWK s minimální výškou dosažitelnosti 15 m nad terénem proti nízkoleticím cílům a protiletadlových řízených střel typu SAM-A-25 NIKE HERKULES s velkým poloměrem účinného dosahu (135 km). Síla protivzdušné obrany roste dále přezbrojováním stíhacího letectva stále dokonalejšími typy stíhacích letounů (s rychlostmi až M 2 a více) s raketovou výbrojí, velmi dokonalými prostředky pro zjišťování vzdušných cílů a navedení a v neposlední řadě existencí raket proti vzdušným cílům s atomovou náloží.

Překonání takové protivzdušné obrany si vyžádá značné úsilí zvláště proto, že je budována souvisle na velkých prostorech. Bez vyřazení prostředků PVO nebude možná činnost letectva nad územím nepřítele, aniž by bylo vystaveno maximálním ztrátám. Z prostředků protivzdušné obrany bude tedy nutné ničit, umlčovat a rušit jednotky protiletadlových řízených střel, stíhací letouny ve vzduchu i na letištích, prostředky (především radiolokátory) pro zjišťování a navedení. Tento úkol si vyžádá značné úsilí letectva, i když budeme uvažovat, že část těchto prostředků bude ničit raketové vojsko, popřípadě dělostřelectvo;

d) plnění dalších úkolů letectvem v prvním hromadném úderu, ke kterým patří bojová činnost vedená:

- k ničení pozemních vojsk, zvláště obrněných a tankových jednotek;
- k ničení velitelských stanovišť, zvláště svazů a svazků;
- k ničení vojsk na přepravách;
- k ničení komunikačních center;
- k ničení, umlčování a minování letišť,

je výhodné plnit především v souvislosti s výběrem záložních cílů. Pro tyto cíle jinak nebude mít letecká armáda dostatek sil.

Úsilí a bojové možnosti letecké armády v prvním hromadném úderu

Až dosud, jak ukazují zkušenosti z našich cvičení, se účast letecké armády v prvním hromadném úderu vztahuje zpravidla na první vzlet. Proto zatím se počítá s činností jedním vzletem letecké armády a s úsilím, které je schopna vydělit pro tento úkol. Bereme tedy první hromadný úder a účast letectva v něm jako krátkodobou akci v trvání jedné, nejvýše dvou hodin. Stálo by za úvahu, zda by první hromadný úder neměl zahrnovat delší období a zda by letecká armáda neměla v jeho rámci provést další opakovaný vzlet. Delší trvání prvního hromadného úderu 3—5 hodin popřípadě i více by umožnilo letectvu podílet se na tomto úkolu podstatně větším úsilím. Pro tuto tendenci hovoří i to, že při dalších vzletech by bylo více podkladů o cílech na základě dalších výsledků všech druhů průzkumu.

Pro první vzlet v rámci prvního hromadného úderu je možné počítat s tímto úsilím jednotlivých druhů letectva:

— do 50 % stíhacího letectva; zbytek stíhacího letectva je třeba ponechat pro úkoly PVO, odražení hromadného úderu nepřítele atd.;

— 60—80 % stíhacího bombardovacího letectva; zbývajících 20—40 % ponechat pro úkoly letecké podpory, která může navazovat na první úder, nebo je mít v záloze k zásahu proti důležitým, rychle se objevivším cílům (ZHN) zvláště v době, kdy hlavní síly stíhacího bombardovacího letectva budou přistávat po provedení prvního vzletu;

- 70—100 % bombardovacího letectva ;
- asi 50 % úsilí průzkumného letectva.

Takové úsilí při složení letecké armády:

- 2 stíhací letecké divize ;
- 2 stíhací bombardovací letecké divize ;
- 1 bombardovací letecká divize ;
- 1 průzkumný a 1 dělostřelecký průzkumný letecký pluk představuje celkem :
108 letounových vzletů stíhacího letectva ;
144—180 letounových vzletů stíhacího bombardovacího letectva ;
54—81 letounových vzletů bombardovacího letectva ;
do 50 letounových vzletů průzkumného letectva.

Bojové možnosti letecké armády zásadně ovlivňuje v dnešních podmínkách nikoli celkový počet letounů, ale především množství přidělené jaderné munice — atomových pum. Z celkového počtu přidělených atomových pum na operaci se v prvním hromadném úderu, jak ukazují zkušenosti ze cvičení, používá asi 10—30 %.

Použití atomových pum jako hlavních prostředků ničení musí být soustředěno na rozhodující cíle a sladěno s ostatními jadernými raketovými údery. Bojová činnost letectva vedená klasickými prostředky (i ostatní úkoly letectva, jako vzdušný průzkum, protiradiotechnická činnost atd.), musí být zaměřena především k zabezpečení činnosti nosičů atomových pum. Počet atomových pum použitých v prvním hromadném úderu bude mimo jiné ovlivňovat:

- celkový počet přidělených atomových pum ;
- počet nosičů, přičemž bude rozhodující, zda jako nosiči budou použity stíhací bombardovací letouny ;
- dostatek zpráv o cílech pro atomové pumy před zahájením prvního úderu nebo v jeho průběhu.

Při přidělování cílů letectvu mezi letectvo a raketová vojska frontu a armád je třeba vycházet ze zásady, že na všechny cíle, jejichž poloha je známa, působí rakety a proti cílům, které vyžadují buď upřesnění polohy, nebo nejsou vůbec zjištěny, působí letectvo.

V pásmu frontu, v němž letecká armáda bude plnit úkoly v prvním hromadném úderu, lze předpokládat do hloubky asi 200 km tyto počty cílů, proti nimž bude letectvo především působit:

- 40 oddílů taktických raket a atomového dělostřelectva ;
- 10 oddílů, skupin a letek operačně taktických raket a bezpilotních prostředků vzdušného napadení ;
- 50 radiolokačních stanic, míst velení a navedení letectva ;
- 15 oddílů PLŘS proti nízkoletícím cílům ;
- 5 oddílů PLŘS s velkým okruhem účinnosti ;
- 10 divizí v bližší operační hloubce ;
- 3—4 armádních a sborových velitelských stanovišť ;
- 10 obsazených letišť do hloubky 200 km.

Za předpokladu, že letecká armáda v prvním hromadném úderu použije 6 atomových pum a při shora uvedeném úsilí může splnit tyto úkoly, které uvádím v hrubých variantách, protože vždy bude záležet na konkrétní situaci.

Varianta	Zničení při úkolu						
	Oddílů taktických raket a atomového dělostřelstva	Oddílů operačních taktických raket a letek BPVN	Míst velení a navedení a radiolokačních stanic	Oddílů PLRS malého dosahu	Divizi	Armádních a sborových VS	Obsazených letišť
I.	2—3*) 3—6	3—4*)	15	2		1	
II.	3—6	1—2*) 1—2	15	2	1*)		
III.	3—6	2—3*)	15	2		3—4*)	
IV.	3—6	1—2*) 1—2	15	2		1*)	3—4*)

*) Ničeno atomovými pumami.

V první variantě je počítáno s těžištěm činnosti letectva proti ZHN, v druhé proti ZHN a pozemním vojskům, v třetí proti ZHN a VS, ve čtvrté proti ZHN a letišťům. K zabezpečení činnosti frontového letectva kromě jiných opatření, jako je rušení radiolokačních stanic, ničení prostředků PVO prostředky frontu, jeví se bezpodmínečně nutné zničit nebo vyřadit minimálně 10—12 radiolokačních a 3—5 míst velení a navedení letectva a nejméně 2 oddíly protiletadlových řízených střel proti nízkoletícím cílům (typu HAWK).

Z uvedeného počtu vyplývá, že letectvo je schopno v prvním hromadném úderu v jednotlivých varianách zničit:

Varianta	Procento v pásnu frontu						
	Oddílů taktických raket a atomového dělostřelstva	Oddílů operačních taktických raket a letek BPVN	Míst velení a navedení a radiotechnických stanic	Oddílů PLRS malého dosahu	Divizi	Armádních a sborových VS	Obsazených letišť
I.	12—22	30—40	30	13	—	25—30	
II.	7—15	20—40	30	13	10	—	
III.	7—15	20—30	30	13	—	100	
IV.	7—15	20—40	30	13	—	25—30	30—40

Praxe frontových a armádních cvičení ukazuje, že i když procento ničení letectvem je poměrně nízké, nebývá více těchto zásadních cílů v průběhu hromadného ničení zjištěno a že budou postupně zjišťovány v dalším průběhu operací. Tím více se nabízí myšlenka provést za 3—5 hodin opakovaný hromadný úder i za cenu, že v první den bude podpora vojsk prováděna sníženým úsilím.

Doba činnosti letectva

K velmi složitým problémům při prvním hromadném úderu je správné časové sladění činnosti raket a letectva. Ideálním řešením by bylo, aby rakety a letectvo provedly úder ve stejném čase, resp. aby požadovaných účinků v cílech bylo dosaženo ve stejném době. Takováto varianta je však prakticky neuskutečnitelná z několika důvodů:

1. Letectvo potřebuje daleko větší čas při svém letu k cíli než rakety; to by znamenalo, že letectvo by již bylo nad územím nepřítele a rakety by ještě nebyly odpáleny. Tím by došlo k nevyužití jednoho z velmi důležitých faktorů, tj. prvku překvapení.

2. Při dnešním počtu jaderných úderů vedených raketovými prostředky HV, frontu a armád by nebylo možno zajistit bezpečnost letectva vzhledem k velkému ničivému okruhu jaderných úderů (radioaktivní mrak, světelné záření a konečně i tlaková vlna).

Z toho vyplývá, že přijatelnou variantou jsou jaderné úder y raketami a nejkratším možném čase po jejich zahájení úderů letectvem. Z hlediska účinků jaderných zbraní nad územím nepřítele nesmí letectvo prolétávat prostor jaderných úderů dříve než za 10—15 minut. Tento čas však není jediný, který ohraničuje činnost letectva. Je zde ještě další, který spočívá v tom, aby vzlet letectva a jeho let k hranicím protivníka nebyl prozrazen dříve než dopadnou rakety. Bereme-li v úvahu, že letectvo nad vlastním územím proletí v malých výškách a že maximální vzdálenost jeho zjištění bude 50 km a nejvzdálenější cíl bude v hloubce 200 km, potom bude možno proti takovému cíli (při $V = 900$ km/hod.) zasáhnout asi za 20 minut a proti cíli v hloubce 50 km asi za 8—10 minut, po úderu raketami.

Při tom však rozkaz vzletu musí letectvu být vydán podstatně dříve. Do štábu letecké armády musí dojít za předpokladu, že je znám čas Č a letectvo je v pohotovosti čís. 1 nejméně 60—70 minut před úder y letectvem.

Potřeba znát čas „Č“ 60—70 minut před provedením úderů letectvem vyplývá především z časových možností bombardovacího letectva, a to

5—10 minut pro předání Č, popřípadě upřesnění úkolu ze štábu letecké armády až do letek;

10 minut pro vzlet bombardovací letky z pohotovosti č. 1;

5 minut pro shromáždění letky a sraz se zabezpečujícími stíhači;

40—50 minut doba letu bombardovacího letectva k cíli za předpokladu, že cíl leží v hloubce 200 km od státní hranice na území nepřítele, vlastní letiště bombardovacího letectva ve vzdálenosti 200—300 km od státní hranice a rychlost bombardovacího letectva je 600 km/hod. (typ IL-28).

To znamená, že bude-li bombardovací letectvo provádět úder v Č + 30 minut, musí čas Č proniknout do štábu letecké armády v Č — 30 až 40 minut. V tomto případě se počítá s tím, že cíle pro bombardovací letectvo jsou známy, že osád-

ky jsou připraveny a že jsou připraveny prvky pro systém RUM (bude-li použito).

Při variantě, kdy letectvo přelétne hranice protivníka až po úderu raket, musí být pro rakety v první salvě voleny cíle, které nevyžadují doplňkový průzkum průzkumným letectvem. Tuto variantu je třeba považovat za základní. Druhá varianta, při níž by letectvo zahajovalo nepřátelství, je nutné považovat za výjimečné. Konečně za třetí variantu, při níž budou rakety dopadat na cíle a současně i letectvo bude provádět údery proti určeným cílům má nevýhodu v prozrazení úderu, protože letectvo bude zjištěno při přeletu resp. ještě před přeletem hranic. Další značnou nevýhodou této varianty je vysoká náročnost na zplánování a omezení volnosti manévru letectva nad celým prostorem, zvláště při těch úkolech, kdy půjde o vyhledávání cílů vzhledem k jaderným úderům raketových vojsk a radioaktivnímu zamoření ovzduší bezprostředně po úderech.

Plánování prvního hromadného úderu

Plánování a vlastní první hromadný úder letectvem je mnohem složitější, než se na první pohled zdá. Jde zde především o to, aby takováto činnost letectva byla dokonale sladěna a také zabezpečena. Z tohoto hlediska je třeba plánovat první hromadný úder až do jednotlivých skupin a v některých případech až do jednotlivých letounů (zvláště u průzkumných letounů) na stupni letecké armády. Přitom je třeba zabezpečit, aby v průběhu činnosti nedošlo ke střetnutí vlastních letounů a aby vlastní letouny neprolétávaly prostory úderů atomovými pumami. Vedení bojové činnosti nad územím nepřítel, zvláště na malých výškách, je prostředky pozemního zabezpečení navigace nekontrolovatelné a nelze ji tedy v průběhu činnosti, kromě některých pokynů, rádiem řídit. Přitom i rádiové spojení je závislé na výšce letu a vzdálenosti letounů. Podle shora uvedeného úsilí představuje letecká armáda v prvním hromadném úderu asi 60–80 skupin a jednotlivých letounů. Znamená to tedy pro tento počet skupin stanovit cíle, tratě letu, výšky, zakázané prostory a vyřešit celou řadu dalších součinnostních otázek mezi jednotlivými druhy letectva a s pozemními vojsky.

Na plánu prvního hromadného úderu a jeho upřesnění pracuje zpravidla jeden až dva důstojníci operačního oddělení LA a po jednom důstojníku průzkumného, letovodského a spojovacího oddělení, popřípadě další důstojníci (pro radiotechnickou službu, radiotechnické zabezpečení atd.) pod přímým řízením náčelníka operačního oddělení, popřípadě i náčelníka štábu LA.

Plánování prvního úderu bude, vzhledem k nejasné situaci u protivníka (která se bude stále měnit a budou muset být získány další údaje o něm), končit až těsně před jeho provedením. Práce s plánem prvního hromadného úderu vyžaduje tedy nepřetržité upřesňování, a to nejen ve štábu letecké armády, ale i v součinnosti s ostatními prostředky, které se prvního hromadného úderu zúčastní, tj. s raketovými prostředky frontu a armád a dělostřelectvem. Z toho vyplývá požadavek na nepřetržitý styk se štábem a vševojskovými armádami.

Složitá situace ve vzduchu a masová činnost letectva při velkém počtu jaderných úderů na nepřítel vyžaduje, aby na všech stupních (až do osádek) byla provedena dokonalá příprava.

Úkoly leteckým divizím a samostatným plukům, které se zúčastní prvního hromadného úderu, je nejlépe vydat ve štábu letecké armády, kde po vydání

úkolů je možné provést rozehru a upřesnit všechny součinnostní otázky tak, aby podrobnosti byly jasně pochopeny. Takovouto rozehru bude možno uskutečnit jen při dostatku času, protože si vyžádá na stupni letecké armády dobu asi 2 až 3 hodin.

Situace v období plánování prvního hromadného úderu je složitá také v tom, že současně probíhá plánování bojové činnosti na celou frontovou operaci a zvláště na první den bojové činnosti, kde se řeší otázky odražení prvního hromadného úderu nepřítele, letištní manévry, operační zabezpečení a další úkoly, které svým dílem i plán prvního hromadného úderu ovlivňují.

První hromadný úder

V mechanice prvního hromadného úderu stojí do určité míry proti sobě požadavky na letectvo a jeho možnosti. Hlavní požadavky spočívají v tom, že všechny úkoly by měly být plněny najednou. Naléhavé jsou požadavky na vzdušný průzkum, který má dodat upřesňující zprávy o cílech, prvořadě je třeba ničit ZHN nepřítele a další cíle, na které jsou vedeny údery atomovými pumami. Nicméně nelze tyto úkoly plnit bez nebezpečí velkých ztrát, nebudou-li prvořadě umlčeny a zničeny prostředky PVO, zvláště pak protiletadlové řízené střely proti nízkoletícím cílům.

Bojová činnost letecké armády v prvním hromadném úderu je proto rozdělena na několik fází podle úkolů a na nich závisí i sestava letecké armády ve vzduchu.

V prvním pořadí je třeba vytvořit podmínky pro činnost nad územím nepřítele, a to zvláště tam, kde tyto podmínky nebyly vytvořeny salvou raketových vojsk a dělostřelectvem. Tento úkol plní **zabezpečovací sled**, který zahrnuje zpravidla skupiny:

- radiotechnické rušení;

- ničení a umlčování PVO nepřítele zvláště pak radiolokátorů, míst velení a navedení protiletadlových řízených střel, stíhacího letectva, popřípadě protiletadlového dělostřelectva.

Složení zabezpečovacího sledu může být různé a do masového zavedení protiletadlových řízených střel, zvláště proti nízkoletícím cílům, byl zabezpečovací sled tvořen asi 30 % letecké armády, která se hromadného úderu zúčastňovala. V dnešních podmínkách se ukazuje, že překonání PVO nepřítele si vyžádá podstatně větší úsilí letectva. V důsledku toho může zabezpečovací sled tvořit až 50 % sil letecké armády a v některých případech ještě víc. Přitom je vidět, že cílem bojové činnosti zabezpečovacího sledu je vytvořit podmínky pro nosiče atomových pum, kteří jsou v hlavní úderné skupině. Menší počet letounů v hlavní úderné skupině neznamená snížení bojových možností této skupiny, a to proto, že počet letounů je zde mnohonásobně nahrazen atomovými pumami.

Za zabezpečovacím sledem, popřípadě i přímo v jeho sestavě je začleněno **průzkumné letectvo**, jehož úkolem je upřesnit cíle atomových úderů, ověřit některé dříve známé cíle a změny, které u nepřítele nastaly, a zjistit cíle nové.

Průzkumné letectvo působící ve dvojicích nebo jednotlivě využívá masové činnosti letectva po celou dobu prvního hromadného úderu.

Hlavní úderná skupina plní v prvním hromadném úderu, jak již naznačuje samotný její název, hlavní úkoly, tj. provádí údery atomovými pumami a ničí

další určené cíle. Je v ní začleněno 40—60 % letounů zúčastňujících se prvního hromadného úderu. Hlavní úderná skupina je za zabezpečujícím sledem ve vzdálenosti odpovídající vzdálenosti 5—10minutovému letu. Tato doba je zdůvodněna jednak tím, aby úkoly, které jsou stanoveny pro zabezpečující sled, byly splněny, nebo byly plněny tak, že nepřátelské prostředky již nemohou proti hlavnímu sledu zasáhnout proto, že jsou umlčovány, zničeny nebo ničeny.

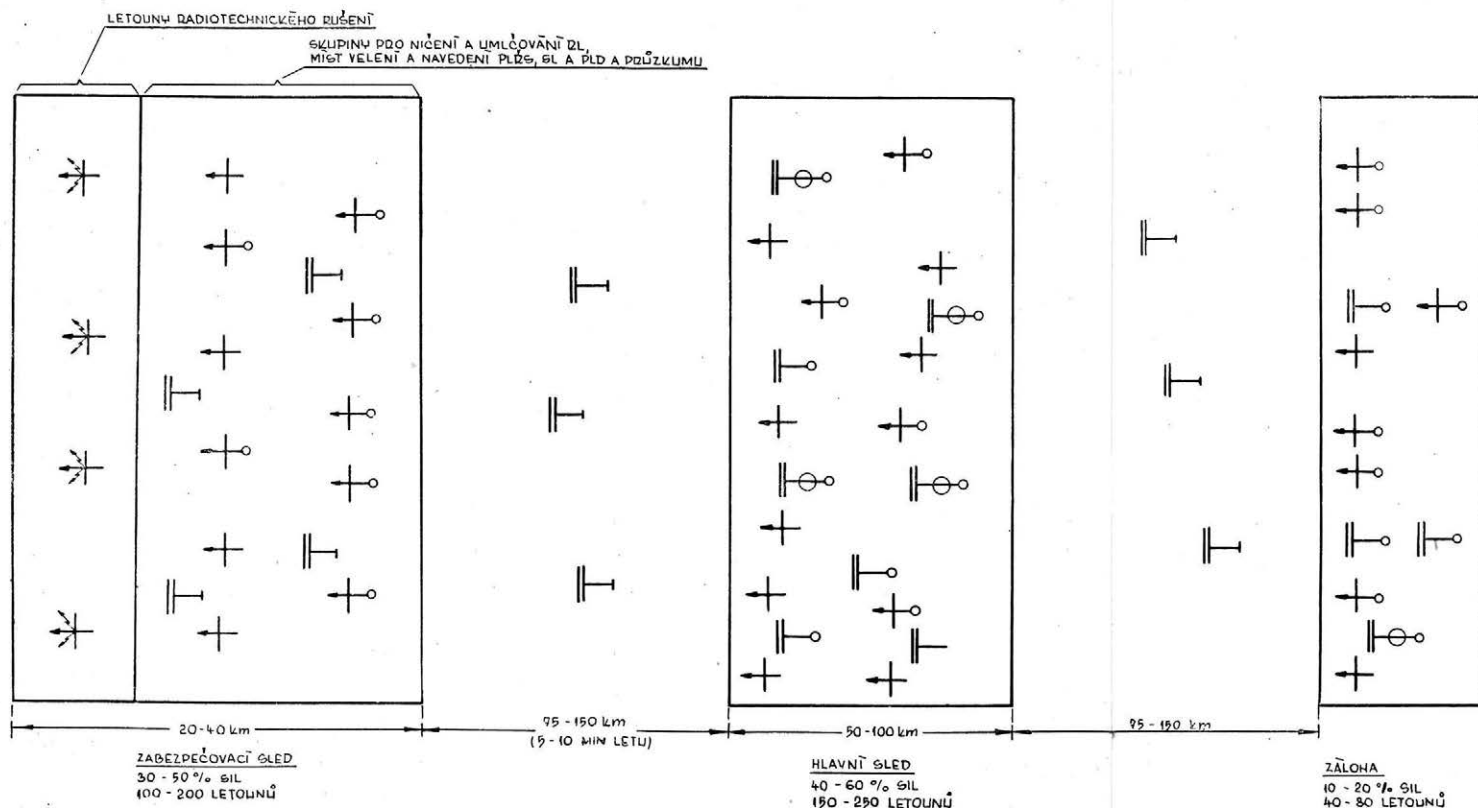
Konečně třetí skupinu tvoří **záloha** ve složení 10—20 % sil. Úkolem zálohy je zasáhnout a splnit důležité úkoly tam, kde z jakýchkoli důvodů nebyl úkol splněn hlavní údernou skupinou, nebo za předpokladu, že hlavní úderná skupina své úkoly splnila, doplnit její úderu proti dalším cílům předem určeným, nebo důležitým cílům, které budou v průběhu prvního hromadného úderu nově zjištěny. Vzdálenost mezi hlavní údernou skupinou a zálohou se může rovnat rovněž 5—10minutovému letu.

Závěr

Letecká armáda plní v prvním hromadném úderu důležité úkoly. Doplnuje činnost jaderných raketových prostředků, ničí důležité cíle, zvláště pak zbraně hromadného ničení nepřítele, a zjišťuje další cíle ve prospěch raketových vojsk i letectva. Prvního hromadného úderu se zúčastňuje maximum sil letecké armády. V záloze na „zemi“ zůstává pouze takový počet sil, který je potřeba k zabezpečení PVO, plnění úkolů letecké podpory bezprostředně po provedení prvního hromadného úderu a k okamžitému ničení nově se objevivších zbraní hromadného ničení nepřítele. Bojové možnosti letecké armády ovlivňuje především počet atomových pum, které budou po prvním hromadném úderu k dispozici. Nejvýhodnější varianta použití letectva v prvním hromadném úderu je zahájení činnosti v nejkrajnějším možném čase po první salvě raket, to je asi za 10—20 minut po jaderných raketových úderech. Síly letecké armády, které se zúčastňují prvního hromadného úderu, se dělí na zabezpečující sled, hlavní údernou skupinu a zálohu. Po prvním hromadném úderu může následovat další vzlet nejdříve však za 3—5 hodin.

Uvedená hromadná činnost letectva, podobající se svým provedením prvnímu hromadnému úderu, může být v průběhu počátečního období války uskutečněna i vícekrát, zvláště v důležitých fázích operace.

S C H Ě M A SESTAVY LETECKÉ ARMÁDY VE VZDUCHU



SCHEMA
ÚKOLŮ LETECKÉ ARMÁDY V PRVNÍM HROMADNĚM ÚDERU

